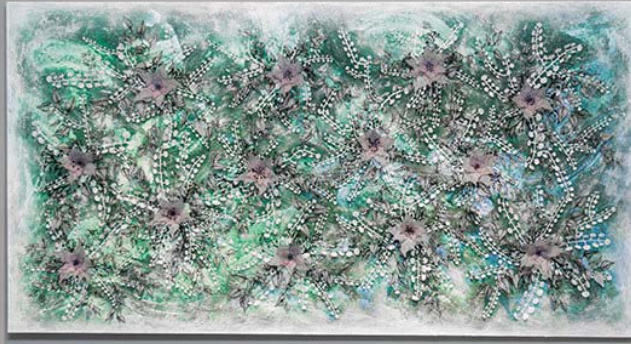

“Cennet, Uzaklarda Bir Vaat Sadece”

Elvan Alpay'ın son dönem üretimleri, kendi yarattığı gerçeküstü doğa evrenine dönüşerek Galeri Nev İstanbul'un duvarlarına yayılıyor. Doğanın renkli, iyileştirici ve rahatlatıcı gücü ile karşı karşıya kaldığımız "Oyun Bitti / Hadi Oynayalım" adlı sergi, farklı bir dünya ihtimalini sorguluyor.

Yeni bir oyun ihtimalinin imkânsız olmadığını vurgulayan Elvan Alpay, çalışmalarında insanlığın kapılıp sürüklendiği varoluşsal çöküşü eleştiriyor. İronik diliyle dikkat çeken sanatçı, inancını yitirmediğinin de özellikle altını çiziyor. Alpay ile son sergisi "Oyun Bitti / Hadi Oynayalım" vesilesiyle buluştuk, doğayı üretimlerinde ele alış şekli, üretim pratiği ve resimlerinde sıklıkla kullandığı sembollerini konuştuk.

Resimlerinizde çiçek, kurbağa, kuş gibi pek çok figürle karşılaşırız. Kuşkusuz ki doğa, çalışmalarınızın çoğunun başrolünde yer alıyor. Son serginiz "Oyun Bitti / Hadi Oynayalım"da da öyle. Siz son serginizin temasını nasıl tanımlarsınız?

İnsanlık bugün en az sebep olduğu doğal yıkım kadar vahim bir varoluşsal çöküş içerisinde. Doğa bizim aynamızdır. Ekolojik yıkım, insanlığın yaşam idealinin bir sonucu ve yok olan da doğa değil.

Bir hoyratlığa, açgözlülüğe, bencillığe kaptırmış gidiyoruz. Diğeriyle ilişki kuramayan, kendi karanlık yalnızlığı içerisinde sosyopatlarla dönüşen, zavallı bir insanlık manzarası tek görünen. Evet bu denli vahim ve sürdürülemez bir durumdayız. Hâlâ üç maymunu oynamak isteyenler buyursun da kendilerinden kaçacak delikleri kalmıyor, ne yazık. Bu oyun bitti.

Ben inançlı biriyim ve yaşamın bir mucize olduğunu ve ne denli öngörülemez olduğunu da gayet iyi biliyorum. Kendime ve insanlığa inancımı yitirmiş hiç değilim. Yeni bir oyun, mucize gibi görünse de, olası. Yeni, yepyeni bir gerçeklik her gün yeniden yaratılsın. Hadi oynayalım.

Tekrar ve çoğaltma sizin tarzınızın bir diğer önemli vurgusu. Sergi alanına ilk girildiğinde yaşanan ferahlama hissi, gerçek dışı bir güzellik betimlemesi ister istemez cennet tasvirini getiriyor aklara. Sergideki çalışmalar için "ulaşamadığımız cennetin tasavvuru" tanımı yapılabilir mi?

Tekrar ve çoğaltma yaşamın temel kurgusu ve evet benim görsel hayallerim bundan besleniyor. Sonsuz bir çeşitlendirme olanağı kendiliğinden ortaya çıkıyor. Temel duygu tek olsa da her malzeme bambaşka anlatım biçimine dönüşebiliyor bu sayede. Hepimiz kendi gerçekliğimizi yaratıyoruz. En yakınımızla aynı tecrübeden geçip bambaşka sonuçlar çıkarıyoruz. Cennet, uzaklarda bir vaat sadece, kimine göre kabul gören kimine göre hiçbir anlam ifade etmeyen. Ben, şimdi ve burada her şeyin mümkün olduğuna inanıyorum. Acının üstesinden sadece sevgiyle gelinebileceğini ve sevginin mutlak cennet tasviri olduğunu biliyorum. Yapılırken iyileştiren, bakarken de iyileştirebilir diye umuyorum.

©Nazlı Erdemirel

LOVE IT

PAYLAŞ

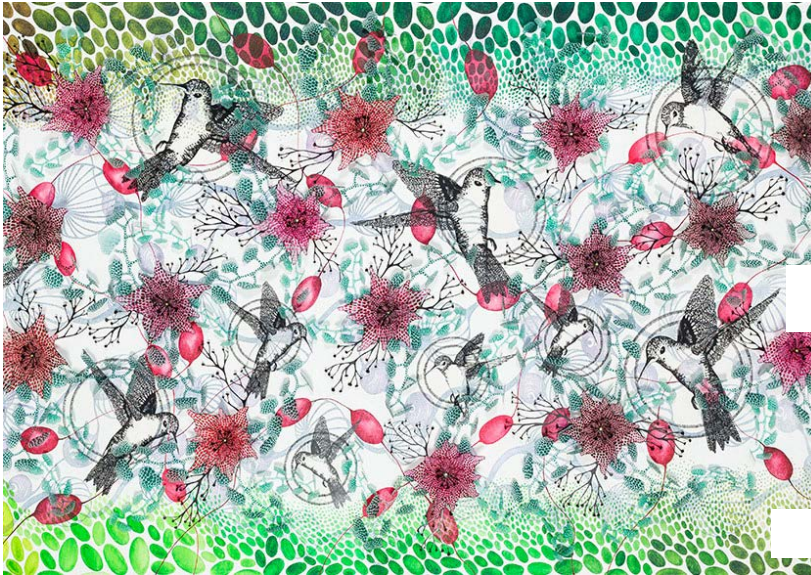
1 2 3 4

Bu eşsiz çiçek ve doğa çizimlerini yaratırken size ilham veren şeyler neler?

İlham nedir? Kim nereden ilham alır? İlham gökten zembille inip sizi bir anda bambaşka bir gerçekliğe mi ışınlar? Benim için ilham, kendini ve etrafını, yaşamı gözlemlemenin ötesinde, bir seçim yapıp ona yoğunlaşmaktır sadece. Seçimim doğa evet ama niye doğa bilmiyorum. Niye sen sensin diye sormuyoruz karşımızdakine, cevabını bilebileceğini varsaymıyoruz. Yaptıklarım benden bağımsız kurgular değil. Ne yapıyorumdan ziyade nasıl yapıyorum, niye öyle yapıyorumla ilgileniyorum. Niye yapıyorumdan ziyade nasıl yaşıyorum ve bunun nedenleri ne demek gibi...

Adeta bir oyuna davet eden çalışmalarımızın yer aldığı serginiz bir bahar havası yaşıyor ancak tam da kışa girmek üzereyken sanatseverlerle buluştunuz. Bu tesadüf de sergi adında yer alan ironi ile benzerlik mi taşıyor?

Kışa girerken bahar havasını özlemiyor muyuz? Bu sadece hoş bir tesadüf diyelim, kışları pek sevmem ayrıca, çok üşürüm. Sergi yapmak, işlerin senden kopup gitmesi demek. Sözden temel farkı bu. Ortaya konduktan sonra sizden bağımsız bir etkileşim ortamı olacağını bilerek, tüm olasılıklara kendinizi açmak demek.

LOVE IT

PAYLAŞ

1 2 3 4

Geçmiş çalışmalarınızla kıyasladığımızda son serginizde işin içine üç boyutlu detayların daha çok girmesi dikkat çekiyor. Siz çalışmalarınızdaki dönüşümü nasıl tanımlarsınız?

Açıkçası, ilk kişisel sergimde olduğu gibi, yani 1993'ten bu yana aslında çoğu işim üç boyutlu. Ben duvar heykelleri demeyi tercih ettim onlara. Metal, sıvı polyester, alçı dökümler yaptım. Doku üç boyutlu olmadığında, katmanlarla farklı bir derinlik yaratma endişem oldu. Kullandığım polyester kâğıdın kendiliğinden bu şekilde kullanılmaya çok uygun özellikleri var; kıvrıdığımız şekilde hiç kendini bırakmadan, o şekilde kalabilmesi, hiçbir koşulda yırtılmaması, yıkandığında bile en ufak bir deformasyona uğramaması yani hiç nem emmemesi gibi. Bu üç özellik sayesinde bu işler yapılabilir oldu. Benim için hayat sürekli bir değişim, sürekli bir yeni, iyi veya kötü fark etmez, değişim kaçınılmaz, direnç fayda etmez. Bu yüzden oyun, hep yeniden yaratılan bir kurgu. Tabii, sahip olduklarına delice bir korkuyla sarılıp hiç ölmeyecek gibi yaşayanlarımız var. Değişime kapalı ve açık olanlar arasında ben açık olmayı, hayatımda olduğu kadar işlerimde de temel bir duruş sayıyorum.

Üretimlerinizde sembolik öğelerden de sık sık faydalaniyorsunuz. Çiçek, kuş, kurbağa gibi resimlerinizdeki detaylar ne ifade ediyor sizin için?

Sürüngenler yaşam, mucize; arı kuşu denge, orantı; mantar düş, hayal; kirpi aşk diyebilirim ama hiçbir anlamı ve önemi yok. Çok sembolik anlatımcı işler gibi görünse de hikâyesi sözel değil işlerimin, görsel şiirler olarak bakıyorum ben onlara.

©Nazlı Erdemirel

LOVE IT

PAYLAŞ

Yaşadığımız şehir ve ülke çalışmalarınızda nasıl yer buluyor?

Yaşadığım şehir ve ülke beni her gün daha da kirletiyor ve ben arınmak, temizlenmek için üretip duruyorum. Başka pek bir şey şu aralar iyi gelmiyor. İnsan tuhaf. Hayat sizi zorladıkça iyileşme gayretiniz ve direnciniz de o oranda artıyor, bu anlamda bu kadar pozitif ve umut dolu bir sergi belki de ancak bu denli karanlık bir dönemde çıkabilirdi.

Üzerinde çalıştığımız yeni projeleriniz var mı?

Proje bitmez. Ama ben proje insanı değilim. Geleceğimi şimdiden kurgulamayacağımı öğrendim, esneklik kazandım zamanla. Daha önceleri kâğıt üzerinde tasarlar ve o tasarımı uygulardım. Artık öyle çalışmıyorum. Tüm olasılıkları masaya koyup bir anda ve tamamen o ana has bir bir araya getirmeler şeklinde oluşturuyorum resimleri. Bir kaç saat sonra masa başına geçmiş olsam bambaşka birliktelikler çıkarabileceğimin tamamen farkında olarak. Onun için bakalım diyorum, zaman ne getirecek.

* "Oyun Bitti / Hadi Oynayalım", 27 Ocak tarihine dek Galeri Nev İstanbul'da ziyaret edilebilecek.

LOVE IT

0 99 0

Yazar: Burcu Ezer

Tag: Renk, Doğa, Hadi oynayalım, Oyun Bitti, Elvan Alpay